

سخنِ سردبیر

پیش و بیش از هر چیز، باری دیگر مراتب سپاس خود را از مولفان و داوران ارجمندی که در مقام محترم پژوهشگر و داور همکار ارجمند مجله بوده اند، به جای می آورم.

توسعه کیفی نشریه در گرو تعامل علمی این دو گروه از بزرگواران است و در مدیریت این مجله، بنا را بر سویه ایجابی تعامل نهاده ایم. از این روی، حتا آن گروه از مقالاتی که از کمینه ظرفیت ارتقا برخوردارند از سوی داوران، موشکافانه و البته دلسوزانه مورد داوری قرار می گیرند. با این نگاه که مساعی نقادانه آن ها، مقاله را از ظرفیتهای پنهانش برخوردار کند و چون ابزاری در راستای توسعه دانشگاه و کشور پدیدار شود. در این فرآیند تعاملی، مولفان و داوران محترم تعامل را چون گفت و گویی در نظر می آورند و آن هنگام که داور محترم قضاوت خود را مطرح می نماید، مولف محترم هم خود را موظف می داند که در کمترین زمان بر نکته ها تامل و اصلاحات را به سرانجام رساند. بی گمان عدم انجام چنین کاری رضایت در خروج مولف مقاله از روند گفت و گو تلقی می شود و ادامه همکاری منتفی می گردد. در این تعامل ایجابی لازم است مولف محترم بر نکته ها تامل و تغییرات لازم را اعمال و حاصل کار را باری دیگر ارائه نماید؛ با علم بر این که نکته های نقادانه داور، هم می تواند اشاره ای دقیق بر کاستی ها باشد و هم سبب ساز تلنگری بر اندیشه مولف تا

او نقصان های پنهان دیگری را با خلاقیت خود در مقاله خویش بیابد. پس به فراتر از تبعیت صرف، در این گونه تعاملات نظر داریم.

ادبیات هم منشی گفت و گویی را دنبال می کند: میان متن ادبی و خواننده، میان نویسنده و دیگری، میان اثری با اثری دیگر در مقام دیگری. میان مفاهیم مستتر در پاره متن های یک اثر با دیگری. میان انگاره های پنهان در پاره متن ها با دیگری، و دیگری می تواند در اثری دیگر و یا همان اثر رخ بنمایاند. دیگری در منطق ادبیات تطبیقی، پدیده ای متقابل است که می تواند در گروه اضداد باشد و یا در گروه شباهت ها و حضور هر دو گروه و مطالعه بر گرد آن ها، موجب شناخت می شود.

مطالعات ادبیات تطبیقی نیازمند گسترش اقلیم راه ها و روش هاست و آن چیزی که همیشه در راه ها حضور دارد، بستر راه است؛ و بستر راه، جهان متخیل ادبیات است.